

Sygn. akt I C 216/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017r.

sprawy z powództwa (...) (...) z/s w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

orzeka:

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) (...) z/s w W. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 4800 zł (cztery tysiące osiemset złotych) wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez r. pr. D. Ż. pozwanemu M. W.;

Sygn. akt I C 216/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego K. P., w pozwie złożonym w dniu 20 października 2016 r. (data stempla pocztowego) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. W. kwoty 11681,64 zł z odsetkami umownymi od kwoty 6944,50 zł w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4737,14 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany w dniu 1 września 2011 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (poprzednio (...) Bank S.A.) umowę kredytu. W związku z brakiem spłaty należności Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego następnie skierował wniosek do Komornika o wyegzekwowanie należności. Powód nabył od Banku wierzytelność na podstawie umowy z dnia 6 lipca 2015 r. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 6944,50 zł tytułem kapitału, 2505,16 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty kapitału niespłaconego na dzień 28 kwietnia 2015 r., 1167,01 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania, 243,05 zł opłat egzekucyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela i 821,92 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w okresie od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia wniesienia pozwu. W związku z faktem, iż pozwany wezwany do zapłaty, nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego w ocenie powoda okazało się konieczne i uzasadnione. (pozew k. 2-3 akt)

W dniu 6 grudnia 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym całości zostało uwzględnione żądanie pozwu. (nakaz k. 41 akt).

Pozwany M. W. skutecznie złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym zaskarżył go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów. Ponadto wnosił o zwolnienie od kosztów sądowych i przyznanie pełnomocnika z urzędu (sprzeciw k. 43-45, 49-52, 66-71 akt).

Postanowieniem z dnia 8 maja 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie zwolnił M. W. od kosztów sądowych i ustanowił dla niego radcę prawnego z urzędu w osobie wskazanej przez Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. (postanowienie k. 78 akt).

Pismem z dnia 25 maja 2017 r. Dzekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. wyznaczył radcę prawnego D. Ż. do reprezentowania pozwanego (pismo k. 86 akt).

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych wskazując, że koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W uzasadnianiu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pełnomocnik pozwanego podkreślił, że skoro powód opiera swoje roszczenie na umowie bankowej z dnia 1 września 2011 r., to umowa ta została wypowiedziana najpóźniej w chwili wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w dniu 19 października 2012r.

Roszczenie powoda stało się więc wymagalne w dniu 19 października 2012 r. i uległo przedawnieniu w dniu 19 października 2015 r., tj. z upływem 3 letniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 118 k.c. Powód złożył pozew w dniu 24 października 2016 r., a więc po upływie terminu przedawnienia i dlatego jego roszczenie winno być oddalone (odpowiedź na pozew k. 88 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2011 r. M. W. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił kredytu w wysokości 6.944,50 zł, na zakup towarów wartości 5585 zł (dowód: kserokopia umowy k. 32-33 akt).

Następcą prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą we W. jest (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dowód: odpis KRS k. 25-28 akt).

W związku z niewywiązywaniem się z umowy przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 19 października 2012 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt I Co 1108/13 postanowieniem z dnia 22 lipca 2013 r. nadał klauzulę wykonalności z ograniczaniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 31965,60 zł. Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M., egzekucja nie była skuteczna (dowód: kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 35 akt, kserokopia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności 34 akt, kserokopia postanowienia Komornika k. 58 akt).

Umową cesji z dnia 6 lipca 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeniósł na rzecz (...) (...) w W. wierzytelność przysługującą mu wobec M. W. (dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 11 – 19 akt).

O przeniesieniu wierzytelności M. W. został zawiadomiony przez cedenta pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. (dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 30 akt).

Tego samego dnia (...) (...) w W. wezwał M. W. do zapłaty, na które ten nie odpowiedział. (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 31 akt).

M. W. dotychczas nie zapłacił należności wynikających z umowy kredytu na zakup towarów i usług nr (...) (bezsporne).

Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 6944,50 zł tytułem kapitału, 2505,16 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty kapitału niespłaconego na dzień 28 kwietnia 2015 r., 1167,01 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania, 243,05 zł opłat egzekucyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela i 821,92 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w okresie od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia wniesienia pozwu (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności – wyciągu z rejestru (...) (...) w W. – k. 7 akt, umowy kredytu - k. 32-33, 56-57 akt, kserokopii odpisu KRS k. 8-10, 20-28 akt, umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 11-17 akt, zawiadomienia o przelewie wierzytelności – k. 30 akt, wezwania do zapłaty – k. 31 akt, bankowego tytułu egzekucyjnego – 35 akt, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności - k. 34 akt, postanowienia Komornika – k. 58 akt.

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności dokumentów, również żadna ze storn nie kwestionowała ich prawdziwości. Powyższe dowody w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód (...) (...) w W. dochodzi w niniejszej sprawie od pozwanego M. W. zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 1 września 2011 r. zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Bank S.A. z siedzibą we W., w związku z zawartą w dniu 6 lipca 2015 r. przez powoda z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (następcą prawnym (...) Bank S.A.) umową sprzedaży wierzytelności.

Pozwany M. W. w toku procesu przyznał, iż zawarł z (...) Bank S.A., poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przedmiotową umowę kredytu. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu powód (...) (...) w W. wykazał w toku procesu, że nabył skutecznie na podstawie przelewu wierzytelności, wierzytelność przysługującą pierwotnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w stosunku do pozwanego M. W.. Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona umowa kredytu na zakup towaru zawarta przez M. W. z (...) Bank S.A. – poprzednikiem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. oraz umowa przelewu zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) (...) w W..

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 512 zd 1 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten przewiduje tzw. ochronę dłużnika przed konsekwencjami spłaty swojej wierzytelności byłemu wierzycielowi, która to ochrona kończy się bądź z momentem zawiadomienia go przez cedenta o przelewie, bądź też z chwilą dowiedzenia się przez dłużnika o przelewie z jakiegokolwiek innego źródła. W niniejszej sprawie pierwszy z zarzutów pozwanego nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd, albowiem nie dokonał on rzecz cedenta – czyli nie uprawnionego, po dokonaniu cesji wierzytelności – spełnienia przedmiotowego świadczenia nawet w części. Natomiast - w ogólności - istota podniesionego przez pozwanego zarzutu sprowadza się do tego, iż w przypadku nie zawiadomienia przez cedenta dłużnika o przelewie wierzytelności dłużnik może zwolnić się z długu poprzez jego zapłatę dotychczasowemu wierzycielowi. W niniejszej sprawie nie można w żadnym razie mówić o jakimkolwiek działaniu dłużnika zmierzającym do wygaszenia zobowiązania.

Kolejno należy wskazać, iż Sąd ustalił, że w dniu 1 września 2011 r. M. W. zawarł z (...) Bank S.A. (poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...). Wobec braku płatności kredytodawca wystawił przeciwko kredytobiorcy bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 19 października 2012 r. zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie I Co 1108/13, stanowiący postawę prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. w sprawie Km 64871/13. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone prawomocnym postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 r.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04), a także nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c., w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanego M. W., który następnie, po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności, był podstawą prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie, podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16, zgodnie z którą, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.), a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia. Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/04, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie III CZP 129/05, uchwała Sądu Najwyższego dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem”.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie IV CSK 422/08 wskazał, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd akcentujący specyfikę wierzyciela objętego bankowym tytułem egzekucyjnym. Podkreśla się, że wyposażając banki w uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, ustawodawca przyznał im „przywilej kwalifikowany i wyjątkowy”; umożliwił im realizację roszczeń cywilnoprawnych bez konieczności ich dochodzenia w sądowym postępowaniu rozpoznawczym. Z tego względu w ustawie - Prawo bankowe wytyczone zostały ścisłe ramy prawne dopuszczalności posłużenia się przez bank bankowym tytułem egzekucyjnym w celu dochodzenia wierzyciela od jego dłużników (art. 97 ust. 1 i 2). Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz nabywcy wierzyciela bankowej oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzyciela, to zaś byłoby nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem tego przywileju. Z tego powodu Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/04 oraz w wyroku z dnia 21 września 2005 r. w sprawie V CK 152/05 przyjął, że w tym zakresie art. 96 i 97 prawo bankowe - ze względu na swój charakter - stanowią leges speciales w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c.. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego

bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzytelności bankowej. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem.

W tej sytuacji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów w tym postępowaniu występujących, a nie funduszu sekurytyzacyjnego. Tym samym powód powinien wytoczyć proces zanim upłynie 3 lata od kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nadał klauzulę wykonalności. W niniejszej sprawie klauzula wykonalności została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi M. W. postanowieniem z dnia 22 lipca 2013 r. Jak wskazano na wstępie, powództwo zostało wytoczone w niniejszej sprawie w dniu 20 października 2016 r.

Uznać zatem należy, że w dacie wytoczenia powództwa, roszczenie było przedawnione stosownie do art. 118 k.c. i tym samym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego okazał się skuteczny.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda w całości. Na koszty składają się koszty poniesione przez powoda oraz koszt związany z udziałem pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla pozwanego M. W..

W pkt 2 sentencji wyroku Sąd na podstawie art.122 k.p.c w związku z §8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) powiększonej o podatek VAT.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)